

[Nyrup Rasmussen]

viklingen for de arbejdsløse procentvis stiger parallelt, og at man så også omsætter det i praksis, som oven i købet vil være i overensstemmelse med det, vi har aftalt.

Jeg savner det grundsyn, som jeg også har hørt finansministeren give udtryk for i tidligere debatter, at det, der er galt med vores samfundsøkonomi, ikke er, at overførselsindkomsterne, årsindtægterne for de arbejdsløse eller pensionisternes overførselsindkomster, er for høje.

Det, der er galt, er, at den private sektor er for lille, at indtjening, vækst, beskæftigelse og eksport er for lille i den private sektor. Jeg synes, at den kobling, man forsøger at lave her, ikke hænger sammen økonomisk. Vi burde nok kunne vedstå over for hinanden, at det er vækst i den private sektor, der skal til, for at vi kan komme ud af den klemme, vi er i. Jeg har ikke hidtil set dokumentation eller har erfaring for, at forringelser af de arbejdsløses vilkår, som der nu lægges op til, fører os ud af den økonomiske klemme, vi er i. Det er den anden vej.

Jes Lunde (SF):

Jeg forstod på finansministeren, at han var meget overbevist om, at hans forslag havde lang levetid. Nu er forslagene jo ikke særlig langsigtede. Det forslag, vi har til behandling lige nu, er et forslag om at suspendere reguleringen på finansloven i 1989, og det tror jeg da ikke har nogen lang levetid. Jeg tror da, det er et forslag, der dør i løbet af dagen i dag. Så finansministeren har vist ikke noget at have den optimisme i.

Så forstod jeg, at grunden til, at det alligevel skulle forblive på dagsordenen, og grunden til, at det skulle gennemføres på et eller andet tidspunkt, var, at vi skulle have genskabt dynamikken. Det var et meget centralt ord for finansministeren, det skulle give dynamik, det her. Men hvem er det, det skal give en øget dynamik? Er det folkepensionisterne, der får en øget dynamik, når de bliver skåret 2 pct. ned? Jeg har svært ved at forestille mig, at det er det, finansministeren tænker på. Er det de syge, der får en øget dynamik ved at blive skåret 2 pct. ned? Eller er det de arbejdsløse, der får en øget dynamik? Jeg er meget enig med den tale, fru Mimi Jakobsen holdt om, at de eksempler, man kan pege på, hvor der er en tilskyndelse til at blive på arbejdsløshedsdaggængene, er forsvinden-

de. Det er jo simpelt hen forsvindende, og det er netop på områder, hvor man i al fald ikke kan påstå, at det private erhvervsliv står i kø for at aftage folkene. Så det er en hul argumentation.

Det, det drejer sig om, er, at regeringen falder til nedskæringer for de dårligst stillede i mangel på økonomisk politik. Det er jo sandheden. Regeringen evner ikke at lave en økonomisk politik, der kan løse problemerne, kan genskabe den fulde beskæftigelse, kan skabe flere arbejdspladser i det danske samfund.

Og når den ikke kan det, ja, så er det klart, at de passive udgifter vokser, så er det klart, at samfundets udgifter til forsørgelse af de udstødte vokser, og det er så det, der bekymrer finansministeren så meget i øjeblikket.

Finansministeren sagde, at udgifterne stiger og stiger, og at et flertal uden om regeringen herinde påfører os udgifter i en uendelig række. Jeg fik helt ondt af finansministeren, og jeg må sige, at der er jo kun én løsning på problemet. Når regeringen i mangel af økonomisk politik får påført sig selv udgifter og atter udgifter, så ministeren får dårlige nerver af det, er der kun én løsning på det, og det er, at regeringen må gå af og give plads for nogle, der er villige til at føre en politik, som kan løse de reelle problemer.

For ellers er det rigtigt, at så begynder de her udgifter at stige og stige, og det vil ingen ende tage, før man begynder at tage fat på de reelle problemer og får dem løst, og det synes jeg var mere interessant at tage en debat om, i stedet for at regeringen bruger sit krudt på at skære ned for de aller dårligst stillede i vores samfund.

Skrumsager Skau (V):

Det er nogle interessante bemærkninger, der kommer fra hr. Nyrup Rasmussen, bl.a. vedrørende aftalebrud. Vil det sige, at hvis man imellem arbejdsmarkedets parter var blevet enige om en lønforhøjelse på 10-15 pct., så skulle man fastholde de 2½ pct.? Det er da egentlig et godt spørgsmål.

Jeg føler, at vi må have et fleksibelt samfund, hvor vi vurderer tingene på det grundlag, som man har aftalt. Her har man aftalt ved midtvejsforhandlingerne at lave lønstigninger, og så er det helt naturligt, at man også vurderer reguleringstallet, som vi nu diskuterer. Vi føler i Venstre, at det, der er lagt frem, er den rigtige måde at gøre det på.